

Posudek na bakalářskou práci

Jana Stanulová: Institut Cervantes: změna či kontinuita?

Autorka si pro svou studii vybrala na první pohled velmi zajímavé a dobře ohraničené téma – totiž sledování vývoje a zaměření aktivit Institutu Cervantes v závislosti na proměně politického kontextu. Hlavní výzkumnou otázku J. Stanulová konkrétněji zformulovala na str. 3, kde svoji problematiku vymezila politickým střídáním stráží po roce 2004 ve Španělsku (tj. koncem lidovecké Aznarovy vlády a začátkem působení socialistické administrativy vedené premiérem Zapaterem) a stanovila si za svůj cíl zjistit, nakolik tyto změny „zásadním způsobem ovlivnily činnost Institutu Cervantes“. Zvolená pramenná základna, kterou autorka korektně představila v úvodu práce, je dostatečně široká a zahrnuje jak dokumenty oficiální provenience tak rozhovory s místními aktéry španělské kulturní diplomacie v Praze: autorka je sama vedla s ředitelem pražského Institutu Cervantes, s vedoucím jeho administrativního oddělení a také s kulturním radou Velvyslanectví Španělska v Praze. Práce s tímto typem pramene je chvályhodná a pozoruhodná v rámci bakalářského výzkumu, bylo by ovšem vhodné prohloubit kritickou reflexi nad takovými rozhovory, což v práci bohužel chybí. Rozhodně by stálo za to dotazované přesněji představit (základní biografická data, kariérní průběh atd.) a přesněji definovat a zamyslet se nad jejich pozicí v hierarchii administrativního systému (to může výrazně ovlivnit například to, co si mohou troufnout říci a co ne atd.).

Základní problém práce však spočívá v jejím nadměrném rozsahu a s tím souvisejícím nezvládnutím udržení zaměření na původně dobře vyhraněné téma. Studie v rozsahu přesahujícím 68 normostran (123 041 znaků) odpovídá téměř dvojnásobku doporučeného rozměru bakalářské práce. To by nepředstavovalo nepřekonatelný problém, pokud by celá studie překypovala zajímavými informacemi a interpretacemi. J. Stanulová ovšem neadekvátně velkou část práce věnuje rozsáhlým (a často vágním) popisům relativně dobře známých (přinejmenším v rámci IMS díky studiím E. Tomalové, kterou autorka hojně cituje) otázek spojených s pojmovým a teoretickým ukotvením konceptu „kulturní diplomacie“ a také „kontextuálním“ kapitolám (historii španělské kulturní diplomacie, popisu španělských politických reálií kolem roku 2004 – často zůstávajícím na povrchu programatických prohlášení Zapatero, resp. Aznara). K vlastnímu jádru problematiky tak autorka dospívá teprve na str. 34, kdy čtenáři konečně nabízí slibovanou analýzu „Změn v činnosti Institutu Cervantes po roce 2004“. To je nepochybně výborně zvládnutá část studie, kde autorka

zvláště zajímavě a přesvědčivě ukazuje rozdíly mezi proměnlivou rétorikou (důrazy na „hispanoamerikanizaci“, propagaci regionálních jazyků atd.) a stabilní praxí již dobře etablované instituce. Zajímavé postřehy přináší i podkapitola věnující se vývoji geografického rozložení Institutu Cervantes a s tím souvisejícím proměnám španělské kulturní geopolitiky. V této části by stálo za to doplnit některá chybějící data, která by ilustrovala zajímavé autorčiny hypotézy (jde např. o genderovou skladbu ředitelů lokálních center viz str. 41).

Jazykově a stylisticky je práce na slušné úrovni, občas jenom rušivě působí nadužívání některých autorčiných viditelně oblíbených pojmů jako „navýšení“ (např. 4x v různých variantách na str. 32, zvláště pikantní je užití ve spojení „navýšení propagace etických hodnot“ – str. 39). Poněkud komická je i lehce předčasná autorčina pochvalná sebezprezentace na str. 7, kdy svou práci označuje za „cenný zdroj“ a „důležité a zajímavé doplnění informací“.

Přes tyto drobné nedostatky předkládaná studie splňuje požadavky kladené na bakalářskou práci, proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm **velmi dobře**.

Praha, 6. června 2011

PhDr. Ondřej Matějka